DZIENNIK URZĘDOWY

Wojewódzkiej Rady Narodowej

W KOSZALINIE

Koszalin, dnia 30 listopada 1959 r. Nr 9 Poz. 48—51

Treść

CZĘŚĆ I. PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE

CZĘŚĆ II. PUBLIKACJE

Poz. 48.

ZARZĄDZENIE PORZĄDKOWE

Dyrektora Koszalińskiego Urzędu Morskiego w Słupsku z dnia 2 listopada 1959 roku w sprawie wykonywania sportowego połowu ryb na wodach morskich.

Na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz. U. Nr 6, poz. 35), zarządza się, co następuje:

§ 1.

Zarządzenie ma zastosowanie do wód morskich i obszarów zaliczonych do wód morskich, podległych w zakresie administracji rybołówstwa Koszalińskiemu Urzędowi Morskiemu.

§ 2.

Do wykonywania na obszarach wód morskich określonych w § 1 sportowego połowu ryb przy użyciu wędki wymagane jest posiadanie karty wędkarskiej morskiej. Używanie na tych obszarach wód do sportowego połowu ryb wędki spiningowej lub innych narzędzi, wymaga dodatkowego zezwolenia Koszalińskiego Urzędu Morskiego.

Wnioski o wydanie karty wędkarskiej morskiej lub wymienionego wyżej zezwolenia należy składać u obwodowego inspektora ochrony rybołówstwa morskiego, lub w Koszalińskim Urzędzie Morskim w Słupsku.

§ 3.

Posiadanie karty wędkarskiej morskiej uprawnia do sportowego połowu ryb na obszarach wód portowych pod warunkiem uprzedniego uzyskania zezwolenia kapitanatu danego portu, stosownie do obowiązujących przepisów portowych.

§ 4.

Kartę wędkarską morską mogą otrzymać osoby będące członkami Polskiego Związku Wędkarskiego oraz pracownicy urzędów morskich bez obowiązku należenia do PZW z ważnością na okres nie dłuższy niż do końca danego roku kalendarzowego.

W uzasadnionych przypadkach karta wędkarska morska może być wydana innym osobom, na przykład przebywającym na wczasach, na okres nie dłuższy niż jeden miesiąc.

§ 5.

Karty wędkarskie wydane przez Szczeciński Urząd Morski i Gdański Urząd Morski mogą być wykorzystane również na obszarze administracyjnym Koszalińskiego Urzędu Morskiego.

§ 6.

Zezwala się przy sportowym połowie ryb używać jednocześnie dwóch wędek, z których każda winna być wyposażona w jeden haczyk lub kotwiczkę albo w jeden system, stanowiący uzbrojenie jednej wspólnej przynęty.

Zabrania się jednoczesnego używania wędek i spiningu.

§ 7.

Wykonywanie sportowego połowu ryb dozwolone jest wyłącznie z brzegu lub obiektów stałych, nie poruszających się względem dna.

§ 8.

Zabrania się przy sportowym połowie ryb holowania przynęty sztucznej jak i naturalnej za wszelkimi obiektami pływającymi.

Również zabrania się wykonywania sportowego połowu ryb w odległości mniejszej niż 100 m od wystawionych w wodzie narzędzi rybackich oraz od granic rybnych obwodów ochronnych i tarliskowych.

§ 9.

Osoby uprawiające sportowy połów ryb obowiązane są posiadać przy sobie kartę wędkarską morską i ewentualnie zezwolenie przewidziane w § 2 i 3.

§ 10.

Przy sportowym połowie ryb obowiązuje przestrzeganie przepisów wydanych w zakresie ochrony ryb i porządku przy wykonywaniu połowów morskich.

§ 11.

Ryb uzyskanych ze sportowego połowu nie wolno sprzedawać.

§ 12.

Od kart wędkarskich i zezwoleń przewidzianych w § 2 pobiera się opłaty na pokrycie kosztów druku (kart i zezwoleń) oraz na cele zarybieniowe. Wysokość opłat ustala Koszaliński Urząd Morski.

§ 13.

Osoby przekraczające przepisy niniejszego zarządzenia podlegają na podstawie art. 10 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej, karze grzywny do 3 tysięcy złotych lub aresztu do 1 miesiąca.

§ 14.

Zarządzenie wchodzi w życie z upływem 14 dni po ogłoszeniu.

DYREKTOR
Koszalińskiego Urzędu Morskiego
(J. GRUSZCZYŃSKI)

Poz. 49.

OGŁOSZENIE
Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Koszalinie z dnia 30 listopada 1959 r., w sprawie przedmiotów uznanych za zabytki

Wojewódzki Konserwator Zabytków podaje do wiadomości, że orzeczeniami wydanymi na podstawie art. 1, 2 i 3 rozporządzenia z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 29, poz. 265 z późniejszymi zmianami) zostały uznane za zabytki i objęte w myśl art. 4 cyt. rozporządzenia — rejestrem zabytków, następujące przedmioty:

1) Ruiny gotyckiego zamku obronnego w Starym Drawsku, pow. Szczecinek wraz z otoczeniem (fosa, wał, drzewostan). Stanowią one przykład częściowo zachowanej budowli obronnej będącej jeszcze do poł. XVII wieku siedzibą polskiego starosty.
Orzeczenie Nr 190 z dnia 29 kwietnia 1959 r.

2) Kościół parafialny p. w. św. Trójcy w Czaplinku pow. Szczecinek, wraz z otoczeniem (drzewostan na cmentarzu kościelnym, drewniana dzwonnica) i wystrojem wnętrza, (ołtarz, ambona) — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Czaplinku.
Stanowi on przykład budowli sakralnej ufundowanej w XIII wieku całkowicie przebudowanej po spaleniu w 1725 r.
Orzeczenie Nr 191 z dnia 29 kwietnia 1959 r.

3) Drewniany kościół filialny p. w. św. Trójcy w Wołowych Lasach, pow. Wałcz wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Człopie.
Stanowi on przykład drewnianej sakralnej budowli wieńcowej wzniesionej w XVI wieku, gruntownie restaurowanej około 1832 r.
Orzeczenie Nr 192 z dnia 25 czerwca 1959 r.

4) Kościół filialny w Ostrem Bardo pow. Świdwin, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza (ołtarz, empory, ambona, balaski i ławka kolatorska) — należący do parafii rzym.-kat. w Połczynie Zdroju.
Stanowi on przykład ryglowej budowli sakralnej z przełomu XVII/XVIII w. posiadającej ciekawy, barokowy, współczesny budowie kościoła wystrój wnętrza.
Orzeczenie Nr 193 z dnia 1 lipca 1959 r.

5) Kościół filialny w Sławie pow. Świdwin, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza (ołtarz, epitafium) — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Redle.
Stanowi on przykład wiejskiej, ryglowej budowli sakralnej z XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 194 z dnia 1 lipca 1959 r.

6) Kościół filialny w Ząbrowie pow. Świdwin, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza (chrzcielnica, obraz „Ukrzyżowanie") — należący do parafii rzymsko-katolickiej w w Świdwinie.
Kościół ten stanowi przykład wiejskiej, ryglowej budowli sakralnej z XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 195 z dnia 1 lipca 1959 r.

7) Kościół filialny w Pomianowie, pow. Białogard, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Białogardzie.
Kościół ten stanowi przykład wiejskiej, ryglowej budowli sakralnej z XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 196 z dnia 1 lipca 1959 r.

8) Kościół filialny w Rokossowie pow. Świdwin, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza (dwa epitafia, rzeźby na ambonie) — należący do parafii grecko-katolickiej w Koszalinie.
Kościół ten stanowi przykład wiejskiej, ryglowej budowli sakralnej z XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 197 z dnia 1 lipca 1959 r.

9) Kościół filialny w Rarwinie pow. Białogard, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza: (ołtarz główny, ambona, chrzcielnica, trzy epitafia, dwie gotyckie grupy rzeźbiarskie z dawnego ołtarza) — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Białogardzie.
Kościół jest przykładem murowanej budowli sakralnej z XVI wieku, przebudowanej w wieku XVIII, z wystrojem wnętrza współczesnym przebudowie.
Orzeczenie Nr 198 z dnia 1 lipca 1959 r.

10) Kościół filialny w Żytelkowie pow. Białogard, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza (ołtarz, chrzcielnica, rzeźba Chrystusa z krzyżem) — należący do kościoła rzymsko-katolickiego w Białogardzie.
Kościół jest przykładem osiemnastowiecznej budowli sakralnej częściowo przebudowanej w XX wieku.
Orzeczenie Nr 199 z dnia 1 lipca 1959 r.

11) Kościół filialny w Bukówku pow. Białogard, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Tychowie.
Kościół jest przykładem murowanej budowli sakralnej z XVI wieku przebudowanej częściowo w wieku XIX.
Orzeczenie Nr 200 z dnia 1 lipca 1959 r.

12) Pałac wraz z oficyną i otoczeniem (park pałacowy) w Łupawie pow. Słupsk — należący do PGR Łupawa.
Stanowi on przykład reprezentacyjnej budowli mieszkalnej z XVIII wieku posiadającej bogatą i ciekawą sztukateryjną dekorację wnętrz (kominki, plafony, boazerie).
Orzeczenie Nr 201 z dnia 15 lipca 1959 r.

13) Dawna kaplica szpitalna św. Jerzego w Słupsku przy Plantach, należąca do Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Słupsku.
Stanowi ona przykład późnogotyckiej, centralnej budowli kultowej z połowy XV wieku — przeniesiona została w latach 1912—1913 z traktu szczecińskiego na obecne miejsce.
Orzeczenie Nr 202 z dnia 15 lipca 1959 r.

14) Dawna kaplica szpitalna św. Jerzego usytuowana u zbiegu ulic Bogusława X i 1-go Maja w Darłowie pow. Sławno — należąca do Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Darłowie.
Stanowi ona przykład późnogotyckiej budowli sakralnej, przebudowanej częściowo w XVII wieku.
Orzeczenie Nr 203 z dnia 22 września 1959 r.

15) Śródmieście miasta Darłowa pow. Sławno, wraz ze wszystkimi obiektami zabytkowymi leżącymi na jego terenie, oraz otaczającym je pasem zieleni.
Stanowi ono przykład dobrze zachowanego średniowiecznego układu urbanistycznego z zachowanymi licznymi zabytkami architektury gotyku, baroku i klasycyzmu.
Orzeczenie Nr 204 z dnia 22 września 1959 r.

16) Kaplica św. Gertrudy na cmentarzu grzebalnym w Darłowie pow. Sławno — należąca do Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Darłowie.
Stanowi ona niezmiernie ciekawy przykład gotyckiej budowli sakralnej wzniesionej na planie centralnym na przełomie XIV—XV wieku.
Orzeczenie Nr 205 z dnia 22 września 1959 r.

17) Kościół parafialny w Żukowie pow. Sławno, wraz z otoczeniem i całkowitym wystrojem wnętrza — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Żukowie.
Stanowi on przykład późnogotyckiej budowli sakralnej przebudowanej częściowo w XVII wieku.
Orzeczenie Nr 206 z dnia 22 września 1959 r.

18) Kaplica św. Jana w Budzistowie pow. Kołobrzeg wraz z otoczeniem należąca do Gromadzkiej Rady Narodowej w Niekaninie. Kaplica ta ufundowana została w XIII wieku przez księżnę Mirosławę na terenie podgrodzia grodu Kołobrzeg i nadana zakonowi benedyktynów w Mogilnie.
Orzeczenie Nr 207 z dnia 22 września 1959 r.

19) Kościół w Unieradzu pow. Kołobrzeg wraz z otoczeniem (drzewa na cmentarzu kościelnym), i wystrojem wnętrza

— należący do parafii rzymsko-katolickiej w Siemyślu.
Stanowi on przykład ciekawej, wiejskiej, średniowiecznej budowli sakralnej z późniejszą, drewnianą wieżą.
Orzeczenie Nr 208 z dnia 22 września 1959 r.

20) Pałac w Starninie pow. Kołobrzeg, wraz z otoczeniem — należący do Gromadzkiej Rady Narodowej w Rymaniu.
Stanowi on przykład reprezentacyjnej budowli barokowej z XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 209 z dnia 22 września 1959 r.

21) Pałac w Barcinie pow. Miastko wraz z otaczającym go parkiem i wystrojem wnętrza (holenderskie piece) — należący do PGR Barcino.
Stanowi on przykład barokowej, reprezentacyjnej budowli mieszkaniowej z XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 211 z dnia 22 września 1959 r.

22) Pałac w Rymaniu pow. Kołobrzeg, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza — należący do PGR Rymań.
Stanowi on przykład reprezentacyjnej budowli mieszkalnej powstałej w końcu XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 210 z dnia 22 września 1959 r.

23) Nieużytkowany kościół poewangelicki w Wojęcinie pow. Koszalin, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza — należący do Gromadzkiej Rady Narodowej w Darginie.
Stanowi on przykład późnorenesansowej budowli sakralnej z XVII wieku.
Orzeczenie Nr 212 z dnia 23 września 1959 r.

24) Pałac w Świelinie pow. Koszalin wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza — należący do PGR Świelino.
Stanowi on przykład reprezentacyjnej budowli mieszkalnej powstałej w końcu XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 213 z dnia 22 września 1959 r.

25) Kościół filialny w Jasieniu pow. Bytów, wraz z otoczeniem i całkowitym wystrojem wnętrza — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Rokitach pow. Słupsk.
Stanowi on przykład wiejskiej, ryglowej, budowli sakralnej powstałej w końcu XVI wieku, przebudowanej częściowo w XVII—XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 214 z dnia 22 września 1959 r.

26) Kościół parafialny w Skrzatuszu pow. Wałcz, wraz z otoczeniem i całkowitym wystrojem wnętrza — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Skrzatuszu.
Stanowi on rzadki na terenie województwa koszalińskiego przykład reprezentacyjnej, barokowej budowli sakralnej — ufundowany został przez starostę skrzatusko-wałeckiego Alberta Konstantyna Brezę.
Orzeczenie Nr 215 z dnia 11 września 1959 r.

27) Osiem portretów trumiennych (męskie i kobiece) znajdujących się w zakrystii kościoła parafialnego w Skrzatuszu pow. Wałcz — należących do parafii rzymsko-katolickiej w Skrzatuszu.
Stanowią one ciekawy i bardzo rzadki na terenie województwa koszalińskiego zespół portretów trumiennych świadczących o istniejących na tych terenach tradycjach polskiej kultury szlacheckiej XVII i XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 216 z dnia 11 listopada 1959 r.

28) Ołtarz drewniany „tryptyk" w nieużytkowanym kościele poewangelickim w Bukowie Morskim pow. Sławno — należącym do Gromadzkiej Rady Narodowej w Jeżyczkach.
Stanowi on przykład późnogotyckiego ołtarza szafkowego z podwójnymi malowanymi skrzydłami powstałego w początkach XVI wieku.
Orzeczenie Nr 217 z dnia 11 września 1959 r.

29) Nieużytkowany kościół poewangelicki w Bukowie Morskim pow. Sławno wraz z otoczeniem i całkowitym wystrojem wnętrza (ołtarz, ambona, balaski, chór i ławki) — należący do Gromadzkiej Rady Narodowej w Jeżyczkach.
Stanowi on cenny przykład gotyckiej, trzynawowej sklepionej budowli sakralnej wzniesionej około połowy XIV wieku przez cystersów.
Orzeczenie Nr 218 z dnia 11 listopada 1959 r.

30) Dwór w Gałężnej Małej pow. Słupsk, wraz z otoczeniem (park) — należący do PGR Gałężna Mała.
Stanowi on typowy przykład reprezentacyjnej, świeckiej budowli mieszkalnej z XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 219 z dnia 11 listopada 1959 r.

31) Dwór w Gumieńcu pow. Miastko, wraz z otoczeniem, należący do Gromadzkiej Rady Narodowej w Gumieńcu.
Stanowi on przykład budowli mieszkalnej powstałej w końcu XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 220 z dnia 11 listopada 1959 r.

W myśl art. 14 cytowanego na wstępie rozporządzenia — przedmiotów uznanych za zabytki nie wolno niszczyć, przerabiać, odnawiać, rekonstruować, zdobić, uzupełniać i przewozić bez uprzedniego zezwolenia władz konserwatorskich.
Winni naruszenia tych zakazów będą pociągnięci do odpowiedzialności karno-administracyjnej stosownie do przepisów art. 35 i 36 wymienionego rozporządzenia.

Główny Konserwator Zabytków
wz. D. PTASZYŃSKA

Poz. 50.

KOMUNIKAT

Delegatury Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii w Koszalinie

Niniejszym podaje się do publicznej wiadomości, że z dniem 1 listopada 1959 r. utracili prawo wykonywania pomiarów geodezyjnych wszyscy geodeci, nie będący organami państwowej służby geodezyjnej, a wykonujący takowe pomiary w trybie zarządzenia Nr 38 Prezesa Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii z dnia 28 listopada 1956 r. a mianowicie:

1. inż. Edmund Łapiński, Białogard, ul. Mickiewicza 1,
2. inż. Stanisław Sulgostowski, Koszalin, ul. Zw. Walki Młodych 17/7,
3. inż. Feliks Szymański, Słupsk, ul. Żeromskiego 11/5,
4. Witaliusz Mojsiejenko, Słupsk ul. Arciszewskiego 38/2,
5. Wacław Nestorowicz, Karlino, ul. Koszalińska 37 — pow. Białogard,
6. mgr inż. Włodzimierz Kołb, Wałcz, ul. Żeromskiego 12/3,
7. inż. Zbigniew Rożnowski, Szczecinek, ul. Gdańska 15a,
8. Mikołaj Zubkow-Zubkowski, Koszalin, ul. Wyspiańskiego 9/4,
9. inż. Jan Osikowski, Szczecinek, ul. 1-go Maja 13/4,
10. inż. Bogumił Strzałkowski, Słupsk, ul. Sienkiewicza 1/2,
11. inż. Stanisław Majewski, Koszalin, ul. Szymanowskiego 28
12. Antoni Jankowski, Koszalin ul. Zawiszy Czarnego 1/2,
13. inż. Stefan Koźniewski, Koszalin ul. Armii Czerwonej 48 (utracił prawo wykonywania pomiarów geodezyjnych z dniem 4 maja 1959 r.).

Obecnie prawo wykonywania pomiarów geodezyjnych mają jednostki fachowe nie będące organami państwowej służby geodezyjnej, które otrzymały pozwolenie na podstawie zarządzenia Nr 29 Prezesa Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii z dnia 15 lipca 1959 r., jak niżej:

1. geodeta Tołłoczko Czesław, zam. Człuchów, ul. Traugutta 7,
2. geodeta Zdunek Stanisław, zam. Koszalin, ul. Zawiszy Czarnego 7/7,
3. geodeta Szwic Zbigniew, zam. Szczecinek, ul. Bohaterów Warszawy 40.

Kierownik Delegatury
inż. F. SZYMAŃSKI

Poz. 51.

UPROSZCZONE SPRAWOZDANIE FINANSOWE SPORZĄDZONE ZA ROK 1958

Miejskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Miastku, ul. Gen. Sikorskiego nr 2.

w tys. zł.

	Stan na: dzień 31. 12. 1957	Stan na: dzień 31. 12. 1958
CZĘŚĆ I.		
1. Środki trwałe (netto)	11.302	13.479
2. Materiały	245	386
3. Produkcja w toku i półfabrykaty	—	—
4. Towary i wyroby	—	—
5. Środki pieniężne	94	58
6. Należności od odbiorców	68	94
7. Rachunek bankowy środków na inwestycje	—	—
8. Inwestycje rozpoczęte	570	120
9. Pozostałe aktywa	1.769	2.184
10. Strata	1.084	1.115
Razem:	15.132	17.436

	Stan na: dzień 31. 12. 1957	Stan na: dzień 31. 12. 1958
CZĘŚĆ I.		
1. Fundusz statutowy	12.646	15.028
2. Zobowiązania wobec dostawców	117	142
3. Kredyty bankowe obrotowe	17	76
4. Środki otrzymane na inwestycje	493	58
5. Fundusz własnych środków na inwestycje	—	—
6. Kredyty bankowe na inwestycje	—	—
7. Inne fundusze i rezerwy	—	—
8. Pozostałe pasywa	1.859	2.132
9. Zysk	—	—
Razem:	15.132	17.436

CZĘŚĆ II.	Plan	Wykonanie
1. Sprzedaż ogółem	2.733.5	2.858
2. Koszt własny sprzedaży	4.058.5	3.974
3. Zysk (strata) na sprzedaży	1.325.0	1.116
4. Zyski nadzwyczajne	—	5
5. Straty nadzwyczajne	—	4

CZĘŚĆ III.	Plan	Wykonanie
1. Wartość produkcji (przerobu) ogółem na 1 zatrud.	27.611	31.755
2. Należny fundusz zakładowy ogółem na 1 zatrud.	—	—
3. Manka ubytki i straty	—	—
z tego przypisano do zwrotu	—	—

Główny Księgowy
(WŁADYSŁAWA ŁOJEK)

Dyrektor
(EMIL PIEKARZ)

WARUNKI PRENUMERATY Dziennika Urzędowego Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie. Opłata roczna za prenumeratę 1 egz. Dz. R. N. ze skorowidzem 18,— zł., opłata półroczna bez skorowidza 10,— zł. Opłatę za prenumeratę należy uiszczać z góry w Narodowym Banku Polskim — I Oddział Miejski w Koszalinie, konto **Nr 607-95-101/1.** O dokonaniu wpłaty za prenumeratę należy zawiadomić Wydział Budżetowo-Gospodarczy Prezydium WRN w Koszalinie, ul. A. Lampe Nr 34, podając równocześnie, za jaki okres i za ile egzemplarzy uiszczono opłatę oraz pod jakim adresem należy kierować wysyłkę. Rachunków nie wystawia się.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie, ul. A. Lampe Nr 34

KZG Koszalin D-1554 800 A-4 pap. druk. 12 59 G-3/767